మేడ్ ఫర్ ఈచదర్

– అనపర్తి సీతారాము

కుడిచేత్తో జుట్టును సవరిస్తూ ఎడంచేతివ్రేళ్ళతో మీసం చివర మృదువుగా లాగుతూ ''ఏమండీ! కాఫీ'' అని సరిత పిలిచేసరికి రమణ బద్ధకంగా కళ్ళు తెరిచి భార్యామణి చేతిలోని వేడి వేడి కాఫీ కప్పు అందుకుని ప్రక్కనేవున్న బల్లమీద పెట్టి ఈలోగా సరిత చెంగున పరుగెత్తి పారిపోకుండా ఒడిసి పట్టుకొని ఒడుపుగా తన మీదకు లాక్కున్నాడు.

''అయ్యయ్యో! ఈరోజు శుక్రవారమండి.''

''అయితే ఆఫీసుకి లీవ్ పెట్టేసేదా?'' ఆమె తల లోంచి వస్తున్న విరజాజుల పరిమళాన్ని మత్తుగా ఆస్వాదిస్తూ, ఆమె మెడవంపులో నాలుకతో గిలిగింతలు పెడుతూ అన్నాడు రమణ.

బ్రష్ చేయకుండా పెదవులను ముద్దాడితే సరితకు ఇష్టం ఉండదు. అది తెలిసి కూడా మరింత ఉడికించటానికి రమణ ఆమె పెదవుల్ని అందుకుని గాఢంగా చుంబించబోయాడు. దాంతో ఎక్కడలేని బలం తెచ్చుకుని ఒక్క ఉదుటున లేచి మంచంమీద నుండి చెంగున దూకి కిలకిలా నవ్వుతూ పారిపోయింది సరిత.

రమణ కూడా గలగలా నవ్వుతూ మంచం మీద నుండి దబ్బున క్రిందపడ్డాడు. నడుంకేదో బలంగా తగిలినట్టు అనిపించి చప్పున కళ్లు తెరచి చూశాడు.

ఏముంది! ఎదురుగా భార్యామణీలేదు. వేడి వేడి కాఫీ కప్పూ లేదు. ఇల్లంతా అలుముకుని బోసితనం మాత్రం కనిపించింది.

రమణ ఒకసారి గట్టిగా తల విదిలించి బాత్రూంలోకి నడిచి అరగంటలో కాలకృత్యాలు తీర్చుకుని డ్రెస్ చేసుకుంటుంటే ''ఏమండీ! ఒకసారి ఇలా వస్తారా!'' అని హడావడిగా తనని కిచెన్‌లోకి పిలిచి ముద్దులతో ముంచెత్తే సరితకోసం అలవాటుగా కిచెన్ లోకి తొంగిచూశాడు.

కిచెన్‌లో రొమాన్సు చేయడమంటే సరితకెంతో ఇష్టం. అయితే అక్కడ కూడా తీరని వెలితి కనిపించి నిరాశగా నిట్టూర్చాడు.

సరితకి, రమణకి పెళ్లయి నిండా సంవత్సరం కూడా కాలేదు. గడిచిన ప్రతి నిమిషం, ప్రతి అనుభవం ఒక అందమైన అనుభూతిగా మిగిలిపోయింది. తమ మధ్య కీచులాటలు, తగాదాలు లేవు. కానీ నాలుగు రోజుల క్రితం జరిగిన చిన్న సంఘటన కారణంగా ఇద్దరిమధ్యా మాటామాటా పెరిగి అలిగి పుట్టింటికెళ్లిపోయింది సరిత.

ఆమెని విడిచి తనెలా ఉండలేడో ఆమె కూడా తనని విడిచి ఉండలేదనుకుని సరిత వెళ్లిన మొదటి రోజు తనే వస్తుందిలే అని యధాలాపంగా ఊరుకున్నాడు.

కానీ అతను ఊహించినదానికి భిన్నంగా జరిగింది. వెళ్లి నాలుగు రోజులు గడిచినా సరిత తిరిగి రాలేదు. ఆమె అలక తీరినట్టూలేదు.

పాపం! రమణని ఆమె ఆలోచనలు, జ్ఞాపకాలు మాత్రం ఏకధాటిగా చుట్టుముడుతున్నాయి. కన్ను మూసినా తెరచినా ఎదురుగా చిరునవ్వుతో సరితే కనిపిస్తోంది.

ఏం చేయడానికి తోచటంలేదు. ఎడబాటు భరించలేకపోతున్నాడు. ఇక ఈ విరహవేదన తను భరించలేననుకున్నాడో ఏమో కొద్దిసేపు ఆలోచించి ఒక నిర్ణయానికొచ్చాడు.

పంతాలు, పట్టుదలలు ప్రక్కనపెట్టి వెంటనే సరిత వాళ్ల ఊరెళ్లి భార్యకి మనస్ఫూర్వకంగా క్షమాపణ చెప్పి ఇంటికి తీసుకొచ్చేయాలనుకున్నాడు.

ఒక క్షణం తను తీసుకున్న నిర్ణయానికి తనే అబ్బురపడి హుషారుగా డ్రెస్ చేసుకుని, ఆఫీసుకెళ్లి రెండు రోజులకి లీవ్ పెట్టేసి, అటునుండి అటే రైల్వే[illegible] వెళ్లిపోయి, ఫ్లాట్‌ఫారంపై ట్రైన్ రడీగా [illegible] రాజమండ్రికి టిక్కెట్టు తీసుకొని ఎక్కేశాడు.

తను ఇంటికి వెళ్లగానే సరిత గుమ్మంలోనే [illegible]స్తుందని చూశాడు. ఆమె కనిపించగానే ''సరితా! అయాం సారీ! జరిగినదానికి చాలా బాధపడుతున్నాను. ఇంకెప్పుడూ ఇలా జరగదు. నిన్ను చూడకుండా ఉండలేక వచ్చేశాను. ఐ లవ్ యూ'' అని సిన్సియర్‌గా చెప్పేయాలనుకున్నాడు. కానీ మామగారు వాకిట్లోనే ఎదురొచ్చి ఇంట్లోకి ఆహ్వానించి క్షేమ సమాచారాలన్నీ అడిగి తెలుసుకుని, కాఫీ ఫలహారాలిచ్చి సకల మర్యాదలు చేశాక మామగారు అలా బయటకు వెళ్లగానే, సరిత పక్కగదిలో ఉందేమోనని రమణ దొంగచూపులు చూస్తుంటే, గీత వచ్చి బావగారి బాధ గ్రహించిన దానిలా అసలు విషయం చెప్పింది చల్లగా.

''అక్క మీరాకకోసం ఎదురుచూసి ఎదురుచూసి ఈరోజు ఉదయమే విశాఖపట్నం బయలుదేరింది.''

పాపం! రమణకేం చేయాలో దిక్కుతోచక, ఏడవటానికి దుఃఖమూ రాక పిచ్చివాడిలా తనలో తాను నవ్వుకున్నాడు.

★